

Mál nr. 262/2022

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti váttryggingar: slysatrygging ökumanns og eiganda.

Skráningarnúmer ökutækis: A

Skaðabótalög. Tjónshugtakið.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 15. ágúst 2022 ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V dags. 5. september 2022 ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

Í málskoti og fylgigögnum þess kemur fram að hinn 14. ágúst 2020 hafi M orðið fyrir líkamstjóni er bifreið hans, A, lenti utan vegar. Fyrirliggjandi er matsgerð, dags. 1. september 2021, þar sem varanlegur miski M er metinn til 25 stiga og varanleg örorka 20%, en tímabil atvinnutjóns og þjáningartími er frá slysdegi og til 11. mars 2021. Var fullnaðaruppgjör vegna framangreinds undirritað með fyrirvara af hálfu M hinn 9. nóvember 2021. Var þá m.a. gerð athugasemd við að ekki væri tekið mið af því við uppgjör bóta að M hefði, vegna óvinnufærni sinnar, þurft að ráða verktaka til að reka leigubifreið sem M geri út á eigin kennitölu. Í málskoti kemur fram að tjón M felist í því að hann hafi þurft að ráða starfsmann í sinn stað svo standa mætti við gerða samninga en M sjái um akstur sjúklinga fyrir ákveðnar deildir í heilbrigðisgeiranum. Sé því um að ræða tjón á grundvelli 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 sem M sem rekstraraðili hafi orðið fyrir. Þrátt fyrir að M hafi ekki starfað sjálfur á umræddu tímabili hafi hann gefið upp á sig lágmarkslaun samkvæmt fyrirmælum ríkisskattstjóra enda hafi hann enn aflað tekna í gegnum afleysingarbílstjóra. Gerir M því kröfu um að fá bætur vegna greiðsla til umrædds verktaka, en greiðslukvittanir eru meðal gagna málsins, enda sé það tjón sem leiði af því að halda rekstri M gangandi á tímabili óvinnufærni hans.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að það sé eigandi ökutækis, þ.e. í þessu tilviki M, sem beri skaðabótaábyrgð á því tjóni sem rekja megi til notkunar þess, sbr. 4. gr. laga um ökutækjatrýggingar nr. 30/2019, og sé samkvæmt 8. gr. sömu laga skyldugur til þess að kaupa viðeigandi tryggingar til að mæta þeirri ábyrgð. Greiðsluskylda váttryggingafélags samkvæmt slíkum váttryggingum nái aðeins til þess tjóns sem hefði fallið á eiganda ökutækis. Eðli máls samkvæmt geti eigandi ökutækis ekki verið sá sem ber skaðabótaskyldu og jafnframt sá sem sækir bætur. Ákvæði 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga kveði á um hugsanlegan endurkröfurétt vinnuveitanda sem greitt hafi tjónþola laun eða aðrar greiðslur vegna líkamstjóns á hendur hinum skaðabótaskylda aðila. M geti ekki átt slíka endurkröfu á hendur sjálfum sér og því verði krafa hans ekki byggð á framangreindu ákvæði. Þá kemur fram að M hafi fengið greiddar bætur úr slysatryggingu ökumanns og eiganda, sem grundvallist á 9. gr. laga um ökutækjatrýggingar, en sú slysatrygging taki aðeins til beins líkamstjóns sbr. 1. kafla skaðabótalaga og taki samkvæmt skilmálum sínum ekki til afleidds tjóns. Þá hafi kröfu M um bætur vegna tímabundins tekjutaps verið hafnað þar sem hann hefði fengið greidd laun úr rekstri sínum meðan á tímabili óvinnufærni stóð og því ekki sýnt fram á tímabundið tekjutap. Meint tjón M samkvæmt 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga geti ekki fallið undir gildissvið slysatrygginga ökumanns og eiganda og sé því samkvæmt framansögðu hvorki bótaskyldur henni né ábyrgðartryggingu A.

Álit.

M virðist samkvæmt framangreindu byggja kröfu sína á 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga en hún er svohljóðandi: *Vinnuveitandi, sem greitt hefur slasaða eða þeim sem misst hefur framfaranda laun eða aðrar launatengdar greiðslur vegna líkamstjóns, getur krafist hinn skaðabótaskylda um endurgreiðslu að því marki sem vinnuveitandi hefur orðið fyrir fjártjóni vegna slíkra greiðslna.* Er endurkröfurétti samkvæmt þessu ákvæði ætlað að ná til launa og launatengdra greiðslna sem vinnuveitanda ber að greiða í tengslum við forföll vegna líkamstjóns. Slíka kröfu er eingöngu hægt að gera á hendur hinum skaðabótaskylda skv. skýru orðalagi ákvæðisins. Rökstuðningur þess að hvaða marki M hafi orðið fyrir fjártjóni vegna þeirra atriða sem tiltekin eru í 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga er ekki svo skýr sem best væri á kosið, en hvað sem því líður er ljóst að enginn getur átt skaðabótakröfu á hendur sjálfum sér. Af lýsingum á umferðarslysi því sem M varð fyrir má leiða að tjón M sé að rekja til notkunar A, ökutækis

Í hans eigu, og ber hann samkvæmt 1. mgr. 4. gr. laga um ökutækjatriyggingar skaðabótaábyrgð vegna þess. Ef krafa M byggir á því ákvæði myndi endurkrafa á grundvelli 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga því beinast að M sjálfum og uppfyllir slík krafa ekki frumskilyrði skaðabótaréttar. Það verður auk þess að taka fram að bótaréttur M sjálfs vegna umferðarslyss hans byggir á slysatryggingu ökumanns og eiganda, sbr. 9. gr. laga um ökutækjatriyggingar, og er því ekki skaðabótakrafa heldur krafa um bætur í vátryggingu. Þannig verður endurkröfuréttur skv. 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 ekki leiddur af slysatryggingunni, þar sem engum skaðabótaskyldum er til að dreifa þegar bótaréttur byggist á þeirri vátryggingu. M á því ekki rétt til bóta hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr slysatryggingu ökumanns og eiganda A hjá V vegna útlagðs kostnaðar vegna samninga við verktaka.

Reykjavík, 4. október 2022.

Póra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir